

איכתבי'ס

בעיקבות הבלדה

לא רק (9/11) בעלת מיכתב־פרס במדורי (בלדה לאשת־נכה, העולם הזה 2011) הוצפה במבול של תגובות. גם אני. מסתבר שמיכתבה היה בו כדי לעורר חילוקי־דעות רציניים ביותר. חלק מהם התבטאו במיכתבים שקיבלתי. הנה, למשל, מיכתבה של ע.ש. מהרצליה:

„בתור אשת נכה צה״ל, שנפצע גם הוא במלחמת יום־הכיפורים, הזדעזעתי ממיכ״תבה של אשת־הנכה שפורסם במדורך. אני סבורה שפירסום מיכתב כזה בעיתון המופיע במדינת־ישראל הוא מעשה אנטי־לאומי ואנטי־מוסרי. איני מדברת כבר על בעלה של אותה אשה, שיגלה או לא יגלה באחד הימים כי אשתו מנהלת חיים כפולים, ובאיזה מידה ישפיע הדבר עליו. הנקודה היא מה צריכים לחשוב כל אותם גברים ישראלים, המשרתים בצה״ל בשירות סדיר או מילואים, לנוכח מיכתבה של אשת־הנכה? „הרי כל אחד מהם הוא מועמד פוטנציאלי לפגיעה ולנכות. האם נוסף לחשש מפני איבוד כושרו הגופני הוא צריך להתחיל מעתה לחשוש גם לנאמנות אשתו במיקרה שייפצע?... בעלה של אותה אשה הקריב למען המדינה את רגליו ואת מאור עיניו. הוא עשה זאת גם למענה. מדוע לא יכולה היא להקריב למענו לפחות את מסירותה ונאמנותה?” ואילו ב.ש. מתל־אביב, כותבת:

„עם כל הרצון להבין לליבה של (9/11) ולנסות לתאר לעצמי כיצד הייתי אני נוהגת במצבה, איני יכולה להסכים עם הצעד שנקטה. לדעתי, היא חייבת להכריע בין השתיים: או לחיות לצד בעלת הנכה־העיוור, או להיפרד ממנו. ברור שאם תשוב אותו, יפגע בו הדבר מאד מבחינה נפשית, ואולי גם מבחינה בריאותית. אבל אני סבורה שפגיעה זו תהיה קטנה בעוצמתה מהפגיעה שהוא עלול להיפגע כאשר יסתבר לו שהאשה שהוא חי עימה, מחלקת את חייה עם גבר אחר.” אני יודעת שאני מסתכנת ואחר־כך לא אדע איך לצאת מזה, אבל מי שרוצה להגיד עוד כמה מילים בנושא הזה, מוזמן לעשות זאת.

לא מזכיר לכם ניסיון למכור מכונת די־שלישית?!

לא לאכזב!

„מה אני לך, ציפי? כבר התייאשתי ממדורך, עד שבא לי הרעיון לשלוח לך מיכתב זה. וכשכבר הצוית לכתוב אותה, אינני יודעת עכשיו באיזה סיגנון לעשות זאת.

„אני לא אשה־נכה, וגם לא אחת שאינה נמנית עם קוראי עיתון זה, ואפילו לא אחת כזאת הממהרת להינשא או המוכנה להכריז בפומבי שאינה אוהבת תמרקים. או מה כבר אני יכולה לומר על עצמי? אני סתם נערה בת 16 וחצי, המבקשת להתכתב עם בחורים עד גיל 20 ושהיו בחמדים. אחרי שזה יתמלא. אני מקווה שאוכל להגיד שלא איכזבת אותי.” לא! לא! רק לא זה! אל תתנו ל(1/14) לומר שאני מאכזבת.

אחת מפירחיה־הקיר

מרגישים שהאיבב כבר ממשמש ובא. ואם אתם לא יודעים, אז אחד הסימנים זה התעוררות בנות השש־עשרה, המרגיזות שות פתאום שהגיעו לפירקן. זאת הסיבה, כנראה, שאני מוצפת מיכתבים של בנות שש־עשרה. ורק כדי שלא יהפכו את המדור שלי למהדורה של אצבעוני, אני מרסנת את עצמי שלא לפרסם את כולן. אבל, לא יכולה להתאפק. את מיכתבה של (5/14) אני לא יכולה לגנוז יותר. „כן, אני עוד אחת מפירחיה־הקיר, הן מבולות את לילות־שבת בהרדיהן. אני בת שש־עשרה יודעת שיש בעיות הרבה יותר נוראות בעולם, ובכל־זאת אני חשה כי אני יכולה יותר להמשיך ולהרטיב את

כרי בערבי־שבת, ולנסות לאטום את אוני מפני צלילי המסיבות החודרים לחדרי. „מבחינה נפשית אני מבוגרת מהתכר'ה בני גילי, ואולי משום כך, אני כה בודדה. איני רוצה, לרוץ למעלה, אל בני העשׂי־ריספלוס. אני רק תרה אחר אותו אדם שבוודאי נמצא באיזה־שהוא מקום, חיפאי, שגילו נע בין 17–19. שידע־ינסה־ייוכל לשוחח, להקשיב, להבין, ואולי גם להראות לי את הדברים היפים הנמצאים מחוץ לקירות ביתי. אני יודעת שעודני צעירה, אבל איני מסוגלת לשאת זאת יותר.” עכשיו מישו צריך רק לכתוב לזה מנגינה, ותראו שזה יוכה במקום ראשון בי מצעד־הפיומונים.

מהעמק בלי חרוזים

הוא (6/14) לא חזק במיוחד בכתיבה „ולכן לא אכתוב שיר, חרוז, או סיפור ארוך. אני בן מושב בעמקי־רעאל, חבי רותי ונחמד. משרת בצה״ל ובחופשות נמצא בדרך־כלל בבית. „מעוניין בחברה קבועה, בת 17–20, רצוי מאזור העמק ושלא תהיה שמנה או מבוזרת!” יש לו דרישות מופרזות, לבחור. כן, רק מטעמי־צניעות הוא לא גילה שהוא כבר קצין.

נערת האבל...

היא תל־אביבית, אבל לומדת בירושלים. שממונת, אבל חמודה. בת 22, אבל 157 ס״מ גובה. מחפשת בחור, אבל למס׳ רות רציניות. שיהיה בעל חוש־הומור, אבל חכם. חתיך ויפה, אבל אינטליגנט. הוא יכול להיות גם מבוסס, אבל עם לעומת זאת חשוב שהוא יהיה נחמד. ורצוי, מאד־מאד, שהוא כפי ש(7/14) איר מרת — „יהיה על סוס לבן... (הה, הה).” סוף ציטוט. אחרי כל זה היא עוד מעזה לשאול אותי: „תדאגי לי?” אני חושבת שמי שצריכה לדאוג זה את.

מיכתבים למדור זה יש להפנות לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136 תל־אביב. מיכ׳ תבים למכותבים במדור זה יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית יש לרשום את הכתובת הנ״ל ועל המעטפה הפנימית — **מכויילת של 45 אנגורות** — יש לרשום את המיספר הסיידורי של המכותב בלבד.

...ושניכם ביחד

...את.

...2/14

מיכתב פרס

אומרים שהיא „מזרתה”

„אומרים שאני ממזרתה — ולא במונן ילדה בלתי־חוקית,“ מציגה את עצמה (3/14), ומוסיפה עוד כהנה וכחנה מהמאות מתוצרת־בית: „...גיזעית, והדבר שאני מרשה לעצמי להתנאות בו ביותר הוא שאני דוגרית ולפעמים איני מכירה גבולות...” עליפי ההתחלה הזאת הייתי בטוחה, שהדבר הזה כבר מתנשא לפני מטר, לאורך ולרוחב. אבל מסתבר, שאפילו היא מתאמצת ומתמתחת, היא מגיעה בקושי ל-155 ס״מ. ונוסף לזאת היא בת 17, „בקירוב,“ כפי שהיא מתעקשת לדייק, „עודי תלמידה, מתוללת, עניינים בהירות ויפות שקשה לי להגדירן בצבע מסויים, וגם שממונת.” היא סבורה שחשוב שידעו גם את מוצאה: „תעורבת של מצרים ותורכיה.”

עכשיו אתם בטח שואלים את עצמכם, מה טעם ראויה העלמה לזכות בפרס השבוע? או! זה מגיע לה רק בשביל הקטע הבא במיכתבה: „רצוני להתכתב עם חיילציק גיזעי, שצבע־עורו שחום, שערו מתולתל וגילו נע בין 22–20, אם יימצא כזה.” תיגדו מה שתגידו, בחורה שבימים אלה רוצה לאמץ לעצמה חייל, היא בהחלט תופעה יוצאת־דופן, הראויה לכל העידוד.

מיכתב־פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בשי: תמרקים ומוצרי־יופי מתוצרת חברת הדס, בשווי של 200 ל״י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

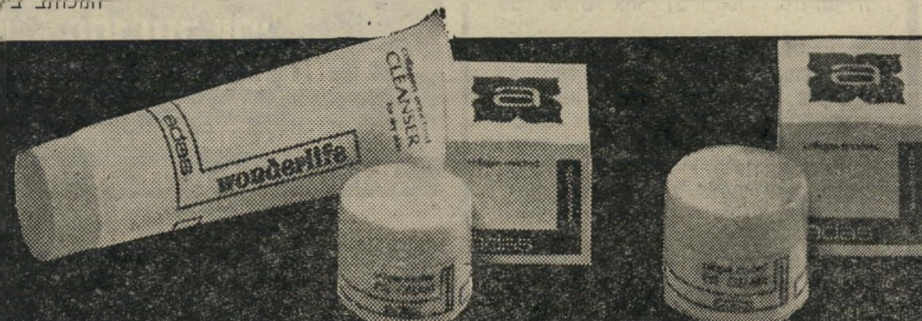
מיכתב בתמונות

מוכרחה לציין ש(2/14) הוא אחד הדברים האורגינאליים ביותר שהזדמנו לי עד כה במדור הזה. הוא לא הירבה לכתוב ולקשקש. במקום זה הוא שלח לי שלושה תצלומים: 1. איך הוא נראה. 2. איך הוא רוצה שאת תיראי. 3. איך, לדעתו, אתם עשויים להיראות ביחד. כל מה שהצלחתי לדלות עליו יותר הוא, שהוא סטודנט לרוקחות ושהוא מנתניה. כן, הוא גם נגד התנועה הפמיניסטית וכותב שירים. אז מה צריך יותר?

המודעה הקטנה

(4/14) מבכר להופיע בצורת מודעה קטנה בנוסח הבא: „מייד, להשכרת. בחור מרווחס בהרבה קולנוע, טיולים ומר סיקה, שגולד לפני 26 שנים והצליח להגיע ל-165 ס״מ. מעוניין בבחורה בעלת דיעות חופשיות שאוהבת לחיות. תקופת־השכירות: לא מוגבלת. תנאי־התשלום: היא תוכל לקחת אותי לשבוע. לניסיון ולבדיקה. במידה שאמצא־חן בעיניה, היא תצטרך גם לתת.”

תכשירי יופי ואיפור לזוכים במדור

הדס